

mosdó

hétfő, talán negyed kettő, kis terpeszben állok, fejjel az ajtónak, öklendezem. humuszt ennék ebédre, doboza fehér, szatyorban szédeleg a fejem felett. megkerülöm magam, eldöntöm, hogy akkor is rendben leszek, jobb lábamnál az a csempe, balról a második, tökéletesen repedt. mindjárt kettő, ahogy a tesztemen a csík, nem elég az idő, mindjárt lejár, elszántan vizelek. még egyszer. még ötször. mosom a tenyerem, átizzadja a vizet. egy héttel később – magától ment el –, a Balatonba lógatom a lábam, és téged figyelek. napsütötte vagy, ártatlan, gyengéd. a nádasból egy napernyőt fúj elő a szél.